

HOMILIE NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR B 2009

Ondank is 's werelds loon. Dat spreekwoord heeft iedereen wel eens in de mond genomen, wanneer hij/zij zich teleurgesteld voelde in de ander. Je goedheid wordt vanzelfsprekend gevonden en een dankjewel kan er niet meer vanaf. Men had goed kunnen begrijpen, als Jezus teleurgesteld weggegaan was. Hij had het brood laten uitdelen aan de grote menigte. Maar niet zomaar. Hij wilde zo vooral een teken stellen van Gods liefde voor deze mensen. Maar tevens wil hij duidelijk maken, dat de mens niet leeft van brood alleen. Want te gemakkelijk kan de mens zich een consumptieentaliteit aanleren, waarbij alleen nog maar bezit, genot en vertier nagestreefd wordt. Onze westerse maatschappij wordt in hoge mate door zo'n streven bepaald. Jaloers kijken mensen over de heg naar de burens, en vragen zich af: Waar doen ze het van? Omdat de burens zich meer kunnen veroorloven, voelen mensen zich al ongelukkig. Je geluk lijkt zo bepaald door je koopkracht. Wie iets van je koopkracht afdoet, komt aan je levensgeluk, zo schijnt het.

Maar gelukkig ontmoeten wij ook tevreden mensen. Opvallend is, dat tevreden mensen helemaal niet vermogende mensen hoeven te zijn. Soms moeten ze rondkomen van een bescheiden inkomen en moeten ze de tering naar de nering zetten. Toch zijn zij tevreden, want voor hen zijn andere dingen belangrijker dan geld en goed. Zij verliezen zich niet in zelfbeklag om wat zij zich niet kunnen permitteren, maar zij zijn dankbaar om de vele zegeningen, die hen ten deel vielen. Zij zijn ervan overtuigd, dat er in het leven meer is dan enkel bezit en luxe. Zij tellen de rijkdom van een goed huwelijk, van een fijn gezin, van lieve mensen om zich heen: mensen die je voor geen goud wilt missen. Heel vaak ook geven zij de betekenis van het geloof aan als waardevol voor hun geluk. Zij beseffen, dat er is meer tussen hemel en aarde dan enkel rijkdom. Het materiele bezit moet je bovendien toch eens allemaal achterlaten, want het doodshemd heeft geen zakken. Je kunt niets meenemen. De band van liefde met je dierbaren blijft echter altijd bestaan en God laat je nooit in de steek. Maar zijn zorg voor ons is niet om ons materiele welvaart te schenken, maar om ons nabij te zijn met liefde, troost, hulp en kracht, want tegenvallers komen er van tijd tot tijd voor iedereen. God biedt ons ook inspiratie om de handen uit de mouwen te steken tot naastenliefde en om te werken aan een betere samenleving van vrede en gerechtigheid, van onderlinge verzoening en saamhorigheid. Uit recente onderzoeken is onlangs gebleken, dat de mens zonder God meer op zichzelf betrokken is, bezig met zichzelf. De wereld is niet groter dan de eigen wereld. Kerkelijke mensen voelen zich ook eerder geroepen om via vrijwilligerswerk een bijdrage te leveren aan een betere samenleving. Zij denken verder dan de eigen voordeur.

Mensen hebben drijfveren nodig voor hun inzet. Komt deze inzet voort uit de drang naar gewin? Of zijn er ook andere drijfveren mogelijk: je sociale gevoel, het plichtsgevel tot naastenliefde, je geloof? Juist voor deze laatste groep wil Jezus door zijn persoon het geestelijke voedsel zijn: "Ik ben het Brood des levens," zegt Jezus. Zijn persoon zijn liefde hebben een grotere betekenis dan het gewone brood. Na het gewone brood krijgen wij gewoon weer honger. Jezus als het ware en levende brood draagt ons van dag tot dag. Zelfs over de grootste moeilijkheid heen. Zelfs over onze dood heen in het eeuwige leven.

"Ik ben het brood des levens, dat uit de hemel is neergedaald," zegt Jezus. Het is een beeldspraak voor Gods liefde, die wij broodnodig hebben. God zelf heeft ons in Jezus opgezocht. Want wij hebben God nodig voor ons ware geluk, ook al denken wij van

niet. Wij kunnen ons niet op eigen kracht het ware geluk verschaffen, dat geluk dat een houvast is en dat door geen enkele teleurstelling en door geen enkele traan nog vertroebeld wordt. Het is God, die ons het besef geeft dat onze namen in zijn hand geschreven staan. Het is God, die aan ons bestaan de diepste zin en betekenis wil geven, dat wij niet voor de dood zijn bestemd, maar dat Hij ons doet opstaan op de laatste dag. Het is God, die ons in Jezus het egoïsme doet overwinnen en ons doet leven voor de ander. Het is God die ons tot zich wil trekken, tot het hemelse geluk. Daarvoor is Jezus mens geworden. Op eigen kracht blijft ons pogen maar mensenwerk.

Leven betekent dan mogen bouwen op die goddelijke liefde. Dat geeft ons een innerlijke vrede en een innerlijke drijfveer. Iets hemels, iets wat niet van deze aarde is, wordt ons daarmee geschonken. Laten wij de Heer vragen om de genade van dat geloof.